

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.423/2008/15.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Szigethy-Papp Ügyvédi Iroda (1067 Budapest, Csengery utca 76. I/6. szám) által képviselt felperesnek, a Köves Clifford Chance Ügyvédi Iroda (1075 Budapest, Madách Imre u. 14. szám) által képviselt I. rendű és dr. Ince András Péter ügyvéd (1051 Budapest, Arany János utca 9. szám) által képviselt II. rendű alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. május 23. napján kelt 11.G.41.663/2006/37. számú ítélete ellen a felperes részéről 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 828.000 (Nyolcszázhuszonnyolcezer), a II. rendű alperesnek pedig 120.000 (százhuszezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az adóhatóság felhívására fizesse meg a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú ítélet alapjául szolgáló tényállás lényege szerint 2001. január 3-án a felperes szállítási szerződést kötött az I. rendű alperes jogelődjével, az I. Rt.-vel mint megrendelővel. A szerződés szerint a felek célja tartós kereskedelmi kapcsolat kialakítása volt tevékenységük gazdaságosságának javítása érdekében, a szerződés tárgyát pedig kenőanyagok szállítása képezte. A megállapodás „lehívás” alcímű részében a felek rögzítették, hogy a megrendelő a legjobb piaci ismeretei szerint elkészített éves előrejelzései alapján közli a szállítóval az egyes termékekből várható éves igényeit, ezen túlmenően három havonta tájékoztatást ad a szerződés lejáratáig fennmaradó időszakra készített vállalati tervekről. Az előrejelzések lehetővé teszik a szállító számára kereskedelmi és műszaki vonatkozásban is tevékenységének optimalizálását. A fenti adatok alapján a megrendelő lehívások formájában jelöli meg szükségleteit. A lehívás csak írásban történhet, az I. Rt. B. részéről. A szállító a megjelölt időpontokat három munkanapon belül írásban visszaigazolja. A „készletezés” alcím alatt a felek azt rögzítették, hogy a szállító folyamatosan, a megrendeléseknek megfelelő mennyiségű termékeket tart raktáron saját finanszírozással.

Az I. Rt. minden évben, így 2002-ben is a felperes rendelkezésére bocsátotta az éves termelési tervét, amelyben hónapokra lebontva szerepelt, hogy hány buszt kíván gyártani. A szállításokra a megrendelő által adott „eseti megrendelések” alapján került sor.

A felperes az utolsó forecastot 2002. júniusában, az utolsó megrendelést 2003 márciusában kapta. A 2002. október végén tartott beszállítói értekezleten a megrendelő képviselője napi kettő busz gyártására tett ígéretet. 2003. elején a székesfehérvári beszerzési vezető arról tájékoztatta a felperest, hogy további megrendelések várhatók, a gyár bezárása után viszont a kapcsolatot senkivel nem tudták felvenni. A megrendelő képviselője ígéretet tett arra, hogy a cég illetékes alkalmazottaival megnézi a szerződés tartalmát és a kötelezettségvállalását. 2004. február 5-én a felperest képviselő T. J. és az I. Rt. részéről eljáró P.-M. P. megbeszélést tartottak. Az erről készült emlékeztetőben a felek rögzítették, hogy a felperes nagy mennyiségű kenőanyagot halmozott fel a 2002-ben elküldött forecastok alapján. A felperes többször írásban felszólította az I...-t a megrendelt áruk átvételére, a cég azonban a felszólításnak nem tett eleget, a követelést vitatta. A felperes a megmaradt árukészletet egy ideig saját telephelyén raktározta, majd 2005. október 31-én értékesítette harmadik személy részére.

A felperessel szerződés kötő I. Zártkörűen Működő Részvénytársaság a per folyamatban léte alatt átalakulással megszűnt, 2006. február 12-i hatállyal beolvadt az MT-I. Kft.-be, későbbi nevén I. Korlátolt Felelősségű Társaság I. rendű alperesbe. Ezen cégből vált ki 2007. január 31-i hatállyal az I.-B. Kft., amely 2007. augusztus 31-i hatállyal beolvadt a II. rendű alperesbe.

A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 36.423.964 forint és ezen tőkéből a meghatározott részösszegek után a megjelölt időponttól számított késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére. Kérte mögöttes felelősként a II. rendű alperes marasztalását is arra az esetre, ha az I. rendű alperes nem teljesíti a fizetési kötelezettségét. A fenti összegből 11.708.461 forint vagyoni kár megtérítését a készlet értékesítése folytán bekövetkező árcsökkenés miatt, 5.405.290 forint vagyoni kár megtérítését a készlet le nem hívására tekintettel felmerült banki kamattöbblet miatt, 19.310.213 forint elmaradt haszon megtérítését pedig a bérbe adni nem tudott belső és külső raktárhely elmaradt bérleti díja miatt kérte. Előadta, hogy a felperes és az alperesek

jogelődje között létrejött szállítási szerződés a felperes részére készletezési kötelezettséget írt elő azért, hogy eseti lehívás esetén rögtön szállítani tudjon. A szerződés szerint a felek úgy működtek együtt, tekintettel az alperesi jogelőd buszgyártó tevékenységének komplexitására, hogy a megrendelő éves szinten jelezte céljait, ezt követően a következő negyedév mennyiségére megrendelést adott, melyet azon belül eseti jelleggel le is hívott. A gyakorlatban a megrendelés azonos volt a termelési tervvel és az eseti lehívás pedig az eseti megrendelővel. A felperes nem saját veszélyére és kockázatára készletezett, hanem szerződésből fakadó kötelezettsége miatt, hiszen ha nem tudott időre szállítani, azzal a gyártást hátráltatta, melynek komoly kötbér következményei voltak. Utolsó alkalommal az alperesi jogelőd úgy adott a felperes részére készletezési utasítást, majd azt követően úgy ígérgetett több ízben is, hogy tudta, nem fogja a termékeket lehívni. Az alperesi jogelőd megsértette a Ptk. 302. és 379. §-át azzal hogy, a megrendelt termékeket nem vette át, majd a gyártás beszüntetésével a Ptk. 312. §-ának (3) bekezdése szerint lehetetlenítette a teljesítést, mely súlyos szerződésszegés és kártérítési kötelezettséget von maga után. Megsértette továbbá a Ptk. 4. §-ának (1) és (4) bekezdésében, valamint a 255. §-ának (3) bekezdésében rögzített együttműködési kötelezettséget is. Az alperesi jogelőd a megrendelt terméket nem hívta le, így azt a felperesnek kellett raktároznia, a bérleményét ezért nem tudta kiadni, ebből következően elmaradt haszna keletkezett. Ezt meghaladóan banki forrásból finanszírozta a termékek beszerezését, és - mivel a megrendelő az előre vállalt lehívási ütemet a megrendelés ellenére nem teljesítette - a felperesnek komoly pénzügyi átütőhatást kellett végrehajtania, kamattöbbletet kellett viselnie, továbbá az értékesítésre is csak csökkent értéken kerülhetett sor. Harmadlagosan a felperes a Ptk. 6. §-a alapján kérte az alperesek marasztalását arra az esetre, hogyha a bíróság úgy ítélné meg, hogy ráutaló magatartás jogviszonyt nem keletkeztetett a felek között, mert a megrendelő a termelési tervvel készítette a jóhiszemű felperest alapos okkal olyan magatartásra, amelyből őt önhibáján kívül károsodás érte. A II. rendű alperes marasztalását jogutódként a Gt. 85. §-ának (4) bekezdésére alapította.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. rendű alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a termelési terv átadása a felek között szerződést nem hozott létre. Ez csak egy

előrejelzés volt, amelyet folyamatosan módosított, frissített és a felperes által szállítandó árukat határozottan nem is jelölte meg. A konkrét megrendeléseket a cégszerűen aláírt, a megrendelt áruk mennyiségét is megjelölő eseti megrendelés jelentette. A termelési tervek átadása az alperesi jogelőd terhére kötelezettséget nem keletkeztetett, csak a felperest segítette abban, hogy a tevékenységét optimalizálni tudja. A Ptk. 6. §-a jelen esetben azért nem alkalmazható, mivel az csak kiegészítő jellegű arra az esetre, ha a felek között szerződés nincs. Ezt meghaladóan vitatta a felperesi követelés összecszerűségét is. A II. rendű alperes osztotta az I. rendű alperes által előadottakat.

A Fővárosi Bíróság a 2008. május 23. napján kelt 11.G.41.663/2006/37. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 1.656.000 forint, a II. rendű alperesnek 120.000 forint perköltséget. A tényállást a felek által rendelkezésre bocsátott iratok, továbbá T. J., T. Gy. és K. L. tanúvallomása alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a felek által 2000. január 3-án aláírt megállapodás egy keretszerződés, amely szabályozza a szállítási szerződés több lényeges tartalmi elemét azzal, hogy az egyedi szerződések konkrét árumennyiség és teljesítési határidő megjelölésével jönnek létre. Az a rendelkezés, amely szerint a megrendelő lehívások formájában jelöli meg a szükségleteit, azt jelenti, hogy az I. Rt.-nek külön megrendeléseket kellett átadnia a felperesnek a konkrét áruk szállítása érdekében. Amikor a felek úgy rendelkeztek, hogy a lehívás csak írásban történhet, a megrendelés érvényességét írásbeli alakhoz kötötték, és ezt az írásbeli alakot együttműködésük során meg is tartották. A Ptk. 211. §-a és a 213. §-ának (1) bekezdése alapján a felek által csatolt eseti megrendelések hozták létre a konkrét szerződéseket a felek között, ez a nyomtatvány felelt meg a szállítási szerződésben írt lehívásnak. Megalapozatlanul hivatkozik tehát a felperes a Ptk. szállítási szerződésre vonatkozó 379. §-ának, illetve a szállítási szerződés feltételeinek a megsértésére. Szerződésszegés hiányában nem alkalmazható a Ptk. 318. §-ának (1) bekezdése sem, jogellenes károkozó magatartás hiányában az alperesek a felperest ért kárért nem felelősek. Ugyanezt támasztja alá az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az is, hogy a szerződésben írt éves előrejelzés a megrendelő részéről ténylegesen a termelési terv elnevezést viseli és mind az előrejelzés, mind pedig a terv szó egy bizonytalan, nem egzakt helyzetre utal. A

megrendelő a termékekből „várható” éves igényeit jelezte a felperes felé. A várható szó is feltételes módot jelöl, nem bizonyosságot. A szerződés utal arra is, hogy ezen adatok „lehetővé teszik” a felperes számára „tevékenységének optimalizálását”, tehát megjelöli az előrejelzések, tervek átadásának okát és célját, ami nem konkrét áruk megrendelése. Helyesen hivatkozott az I. rendű alperes arra, hogy a termelési terv a gyártott áruk mennyiségét tartalmazza és nem pedig a felperes által leszállítandó árukat jelöli meg. Az elsőfokú bíróság T. J. és T. Gy. vallomását az okiratokkal ellentétes részben nem fogadta el, figyelemmel arra is, hogy a felek a szerződésükben kifejezetten írásbeli alakot kötöttek ki a megrendelésre és annak visszaigazolására. A felek esetleges eltérő gyakorlata, ráutaló magatartása nem módosíthatta az írásbeli szerződést. Ugyanakkor a felek gyakorlata is azt támasztja alá, hogy az eseti megrendelések alapján történtek a szállítások és a számlázás. Szerződésszegés, jogellenes károkozó magatartás hiányában nem kellett vizsgálni a kárösszagszerűségét, megjegyezte azonban az elsőfokú bíróság, hogy a bizonyítási kötelezettségének ebben a körben a felperes nem tett eleget. Az alperesi jogelőd nem sértette meg a Ptk. 4. §-ának rendelkezéseit sem, mivel a szállítási szerződés semmilyen további együttműködési kötelezettséget nem rótt a megrendelőre. A megrendelés elmaradása önmagában nem jelenti a jóhiszeműség és tisztesség megsértését, az általában elvárható magatartás hiányát. A szerződés készletezésére vonatkozó azon rendelkezés, hogy a szállító folyamatosan a megrendeléseknek megfelelő mennyiségű termékeket tart raktáron saját finanszírozással, olyan szerződési feltétel, amelynek következményeit a felperes vállalta a szerződés aláírásával. A felperes üzleti kockázatának körébe tartozik, hogy nagy mennyiségű folyamatos megrendelések esetén nagy nyereségre tesz szert, míg azok elmaradásából esetleg kára származik. Nem alkalmazható a felek jogviszonyára a Ptk. 6. §-a sem, mivel az kifejezetten azon esetekre vonatkozik, amikor a felek között nincs szerződéses jogviszony.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, az alpereseknek a kereseti kérelemben foglaltak szerint történő marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a tényállást, kizárólag a 2000. január 3-án

kelt szállítási szerződés lehívás megnevezésű pontját vizsgálta, nem vette figyelembe T. J. és T. Gy. tanúvallomását, a szerződés készletezés megnevezésű pontjában írtakat, az átvétel megtagadását követően megtartott beszállítói értekezleten felvett emlékeztetőt, továbbá a 10 éves együttműködés gyakorlatát. Véleménye szerint a tanúk egyértelműen elmondták, hogy a termelési tervek voltak a konkrét megrendelések. Az elsőfokú bíróság a szerződés lehívás megnevezésű pontjával szemben nem vizsgálta a készletezés megnevezésű pontot, amely szerint a felperes köteles a megrendelések alapján készletet képezni és azt rendelkezésre tartani, hiszen a lehívás olyan rövid idővel fog történni, hogy ha nem így tesz, akkor hibásan teljesít. A lehívás a gyakorlatban csak az egész folyamat végét jelentette, a termékek átvételének, fuvarozásának technikai lebonyolítását. Az alperesi jogelőd a termelési tervvel negyedévente rendelt, az így megrendelt árut köteles volt átvenni, és ennek tett eleget a lehívásokkal. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azt sem mérlegelte, hogy a lehívás, azaz az átvétel megtagadását követően tartott beszállítói konferenciákon és megbeszéléseken az alperesi jogelőd az átvétellel hitegette a beszállítókat, több ízben arra ígéretet tett, vagyis felelősséget érzett az előbbieik szerint megrendelt áruk vonatkozásában. Sételmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság úgy foglalkozott az írásbeliség kérdésével, hogy annak hiányára az alperesek nem hivatkoztak. Ezt meghaladóan viszont a termelési tervek megnevezésű okirat álláspontja szerint írásos dokumentum, amely alkalmas a szerződés pontosítására és annak kiegészítésére. Utalt a felperes arra is, hogy a mai felgyorsult világban életszerű és általános, hogy a felek eltérnek a szerződésben foglaltaktól, magát a szerződést azonban nem újítják meg. Erre tekintettel nem elég a szerződésben foglaltak vizsgálata, hanem szükséges annak teljesülésének bizonyítása és a mérlegelés is az együttműködés kereteinek feltárásához. A szállítási határidőket például a feleknek sosem kellett külön írásban egyeztetniük, az alperesi jogelőd ettől függetlenül kettő vagy esetleg tíz nappal kérte a szállítást, és a terméket minden esetben szerződés szerint megkapta. Nem lehet a felperes terhére értékelni, hogy megrendelés és lehívás elnevezésű dokumentumok sosem voltak használatban. A megrendelés valójában a termelési tervnek, a lehívás pedig az eseti megrendelésnek felelt meg.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokaira tekintettel. Kiemelte, hogy a keretszerződés tartalmának konkretizálására az egyedi megrendelések útján megkötött egyedi szerződésekben került sor. Következésképpen az alperesi jogelőd kizárólag az egyedi szerződések alapján vált kötelezetté a felperes által előállított termékek átvételére. A termelési terv előrejelzés, amely nem hozhatott létre szerződést a felek között, mivel nem a felperes által szállítandó árukat jelölte meg, ezzel szemben a megrendelés kizárólag a felperes által szállítandó termékeket, illetve azok mennyiségét volt hivatott tartalmazni. Szerződösszegés hiányában nincs károkozó magatartás, következésképpen nem kötelezhető kártérítésre. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletben valamennyi bizonyítékot okszerűen mérlegelte, míg a felperes nem tett eleget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, helyes az érdemi határozata is, annak indokolásával a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért és csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki az alábbiakkal.

A Ptk 379. §-ának (1) bekezdése értelmében a szállítási szerződés alapján a szállító köteles a szerződésben meghatározott dolgot a kikötött későbbi időpontban vagy időszakban a megrendelőnek átadni, a megrendelő pedig köteles a dolgot átvenni és az árát megfizetni.

A Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdése alapján a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre, a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása

szükséges. Nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez.

A szállítási szerződés a fentiek szerint tehát egy halasztott adásvétel, lényeges tartalmi eleme a szerződés tárgya, ami lehet akár a szállító által termelt, akár a mástól beszerezett ingó dolog, a teljesítés ideje, amely mindig későbbi, mint a szerződéskötés ideje, és a vételár. Mindaddig nem lehet a szállítási szerződés létrejöttét megállapítani, amíg a felek nem állapodnak meg valamennyi lényeges kérdésben. A perbeli esetben a felek a 2001. január 3-án megkötött írásbeli szerződésben nem határozták meg sem a teljesítési határidőt, sem a megrendelt dolog mennyiségét. Hasonlóképpen nem kerültek ezek az elemek meghatározásra az ún. termelési tervekben, így a szállítási szerződést ezek sem hozták létre. A termelési tervek csak az I. Zrt. által a megjelölt időszakban gyártani kívánt járművek számát tartalmazták. Lehet, hogy a felperes a többéves együttműködés alapján ebből ki tudta számítani a gyártáshoz szükséges és általa szállítandó kenőanyag mennyiségét, de a tervek megküldésének éppen az volt a célja, hogy a szállításra, a konkrét megrendelésekre fel tudjon készülni. Az I. rendű alperes által csatolt iratok bizonyítják, hogy 2002. évre szinte minden hónapban önálló termelési terv készült, vagyis a tervek folyamatosan változhattak és változtak is. T. Gy. - a felperes által kétségbe nem vont - tanúvallomása szerint „bármilyen változás volt akár a típusban, akár a darabszámban, egyből kiment az értesítés az összes beszállítónak”, és ezt erősíti meg a felperes képviselőjének a Fővárosi Ítéltábla előtt tett előadása is, mely szerint a tervet az alperesek jogelődje közölte a beszállítókkal és ugyanazt a tervet használta mindkét oldal. Vagyis a terv új változatát a megrendelő mindig megküldte a felperesnek, aki ezt tudomásul vette, ebből pedig az következik, hogy a tervek nem tekinthetők olyan határozott megrendelésnek, amelyek a felek között a szállítási szerződést létrehozták volna. A csatolt tervváltozatok, illetve azok száma tehát cáfolják azt a felperesi előadást, mely szerint negyedévente konkrét megrendeléseket kapott, továbbá cáfolják T. J. nyilatkozatát, mely szerint a negyedéves előrejelzésekben írt gyártás mindig hajszálpontosan került végrehajtásra. A tervek nem csak a szállítandó dolgot és annak mennyiségét nem tartalmazták határozottan, hanem a teljesítési határidőt sem, ami a szállítási szerződésnek szintén lényeges tartalmi eleme, így határozott formában történő kikötésének hiányában a

szállítási szerződés nem jöhetett létre. A felek megállapodása ebben az esetben még megfelelhette az adásvétel feltételeinek, mert az adásvételi szerződés létrejöttéhez nem szükséges a szolgáltatás tárgyának azonnali átadása, de az adásvétel létrejöttéhez is szükség lett volna ahhoz, hogy a felek a vétel tárgyában és mennyiségében megállapodjanak, erre azonban a fentiek szerint nem került sor.

A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság sem mulasztotta el mérlegelni T. Gy. és T. J. tanúvallomását, és helyesen jutott hasonló megállapításra. A Fővárosi Ítélet táblá rámutat ugyanakkor arra is, hogy a tanúvallomásokból sem lehet arra következtetni, hogy a felek évek alatt kialakult gyakorlata a szerződés teljesítése során a lényeges pontokban - az előrejelzések, vagyis a termelési tervek, majd a szállítandó árut pontosan tartalmazó lehívások, vagyis az eseti megrendelések megküldése és tartalma - eltért volna az írásba foglalt megállapodásuktól. Helyesen értelmezte az elsőfokú bíróság a szerződésnek a készletezés megjelölésű alpontját is, mert a megrendeléseknek megfelelő mennyiségű termék raktáron tartására irányuló kötelezettség csak azt jelenti, hogy a szállítónak olyan állapotot kellett fenntartania, hogy a konkrét megrendeléseket rövid határidőn belül raktárról is teljesíteni tudja.

Megalapozatlan a felperes azon előadása is, amely szerint a megrendelő megsértette az együttműködési kötelezettségét, amikor hitegette az áru átvételével, illetve nem értesítette tevékenysége megszüntetéséről. Egyrészt nem értékelhető az alperesi jogelőd terhére, hogy a felperes további megrendelésekben bízva a tevékenységét folytatni akarta, és erre figyelemmel tárgyalt a beszállítóival. Az alperes jogelődje termelési tervet 2002. júniusa után már nem küldött, amiből a több éves gyakorlat alapján a felperes is levonhatta azt a következtetést, hogy a cég működése, a gyártás folytatása tervezhető megrendelések hiányában veszélybe került. Másrészt a felperes a kártérítési keresetét a 2002. évi termelési terven alapuló beszerzéseire, az azzal kapcsolatos költségekre alapította, ezek a kiadásai azonban nyilvánvalóan nem lehetnek összefüggésben az alperesi jogelőd időben ezt követő magatartásával vagy esetleges mulasztásával. Az alperesek jogelődje az írásba foglalt szerződésből eredő együttműködési kötelezettségének kifejezetten eleget tett azzal, hogy a

megrendeléseiről és azok változásairól rendszeresen, akár hónapról hónapra tájékoztatta a felperest a termelési tervek megküldésével. A felperes így megfelelően fel tudott készülni a várható konkrét megrendelésekre, figyelemmel arra is, hogy - saját előadása szerint - 6-8 hetes határidővel tudta beszerezni az általa szállítandó kenőanyagokat. Nem hivatkozhat a felperes arra sem, hogy az előre jelzett orosz megrendelés miatt halmozott fel készleteket, mert a 2002. februári R 02-03 és áprilisi R 04 és R 05-ös számú termelési tervekből megállapítható, hogy ez a megrendelés alapvetően augusztus, szeptember, majd október, november, december hónapokra lett ütemezve.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai mellett a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta és a 239. §-a értelmében alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a sikertelenül fellebbező felperest az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illetéknek az állam javára, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5)-(6) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíjnak pedig az I. rendű és II. rendű alperes részére történő megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban kifejtett munkára, a beadványok számára, illetve az I. rendű alperes esetében a tárgyaláson való megjelenésre tekintettel állapította meg.

Budapest, 2009. június 17.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő